

ene vil klare Sagen. Vi kunne ikke vente, at der paa eengang reiser sig Mænd som de engelske Rævningsdommere i Danmark, fordi vi indføre Rævningsinstitutionen eller, fordi vi tage færre Dommere til, at præsidere i Rævningeretterne. Det er ganske eiendommelige Betingelser og Forudsætninger, der have fremkaldt det Liv, som har givet England saa udmærkede Dommere; det er den store Frihed, det lange Arbejde under den Institution, vi her tale om, der har bevirket, at Advocaturen indtager den Stilling i England, som den gjør, og som er forskjellig fra andre Landes. Skaf os saadanne Advocater, skaf os det hele Tankesæt og de juridiske Sæder, som lære at optræde paa den Maade, som den engelske Advocat gjør, og udvikle ved den offentlige og mündtlige Procedure efterhaanden de Kræfter, som findes. Skaf disse Betingelser, og vi ville da være istand til at sætte paa det danske Dommersæde saadanne Rævningsdommere. Det er nemlig blandt Advocaturen, at man i England fortrinnsviis søger de udmærkede Dommere, at man vælger dem, som ved en lang og alvorlig Praxis have udmærket sig; man kræver ikke alene, at de vise Nidkjærhed og Dygtighed i deres Gjerning, men ogsaa at de udmærke sig ved Takt og Hensynsfuldhed. Ved at vælge Dommere blandt de største Advocater har man fundet Dommere, der med Snille, Upartifshed, Sikkerhed og Dygtighed lede en Sag, som skal afgjøres af Rævningerne. Den Illusion maae vi ikke have, at vi paa eengang kunde udvikle Mænd, som kunne indtage den Plads, som engelske Dommere indtage; men lidt efter lidt vil en forandret Retspleie udvikle Kræfterne ogsaa hos os saaledes, at baade Advocater og Dommere ville indtage en høi Plads og forstaae at røgte deres Rald paa en fyldestgjørende Maade i Forening med Rævninger. Jeg skal, som sagt, med stor Fornøielse gaae ind paa et Forslag, der gaaer ud paa, at Dommerantallet forringes, men ikke gaae ind paa det med den Tro, at vi derved have overvundet enhver Vanskelighed og strax faae fuldtruste Kræfter. Der er af den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (A. Hage) fremsat en Erindring mod Bestemmelsen i § 25. Jeg maa tilstaae, at er der nogen Deel af dette Lovforslag, som jeg troede ikke kunde møde

Mobsigelse fra deres Side, der vilde have en meget ubvidet Valgret, da er det denne. Skulde det paa den ene Side være for meget at give den ubemidlede Mand Ret til at undgaae at røgte et Rald, der kræver Tidsopoffrelse og Pengeopoffrelser? Skulde det paa den anden Side være for meget forlangt af ham, naar han sætter Priis paa at udføre Rævningsgjerning, at han da skal henvende sig til dem, som føre Risterne, om at blive optaget? Er hans Interesse ikke større, end at han skyer en saa ringe Uleilighed, kunne vi gjerne undvære ham, thi da vil han ikke kunne benyttes.

Den kongevalgte Revisor vil jeg, da han ikke er modtaget med Velvilje her i Salen, gjerne give slip paa, men, vel at mærke, det er den kongevalgte og ikke Revisoren selv, jeg vil opgive. Naar man blot vil tage ulønede Mænd, som vælges paa noget længere Tid, til at forfatte Tjenstlisten, da er jeg tilfreds: om han vælges af Kongen eller f. Ex. af et Amtsraad, er mindre vigtigt. Jeg vil ansee det som farligt, at man i større Raads Hænder nedlægger Affattelsen af Risterne, thi der er Ansvarligheden for Størstedelen borte; hos det Raad, der vælger til forskjellig Tid, vil det være vanskeligt at opnaae den fulde Sikkerhed for Risternes betryggende Affattelse. Der er udtalt Klager over, at i visse Tilfælde kunne Vidner forhøres udenfor Retten — jeg troer imidlertid ikke, at nogen Dommer vil misbruge denne Ret, da den medfører Besvær. Det er kun i overordentlige Tilfælde, at man vil the til denne besværlige Gjerning. Hvad Muligheden af Hemmeligheden ved Forundersøgelsen angaaer, da skal jeg henholde mig til den ærede Rigsdagsmand for Solhøi Amts 5te Valgkreds (C. Rimestad). Det forekommer mig klart at fremgaae af Lovudkastet, at Offentligheden skal være det Almindelige og Hemmeligheden Undtagelsen; og den ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavn's Amts 3die Valgkreds (Liebe), som igaar udtalte sig derimod, erkjendte jo idag, at Undtagelser maae der kunne gjøres, ligesom de ogsaa gjøres ved Forhandlingerne for selve Rævningeretten. At modtage Eden strax ved Forundersøgelsen vilde jeg ansee i allerhøieste Grad for farligt; det vil netop stille Forunder-